

Vršovice 24.5.2009

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milé děti, vítám vás všechny ve společenství, kde si smíme připomínat Boží milost a lásku a prosit o Jeho Slovo.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Hospodine, slyš můj hlas, když volám, svoji tvář přede mnou neukrývej. Ž 27,7a.9a

Píseň: Ž 42

Modlitba: Pane Bože, přicházíme s radostí z narození malé Miriam Radové, z daru života, který smíme prožívat. Těšíme se z toho, že se tu smíme setkat a naslouchat svědectví o tom, že nás v životě neopouštíš. Že jsi vedl svůj lid, trpělivě mu nabízel svou cestu ve chvílích, kdy ji ztrácel a vytvářel si vlastní božstva.

Pane, vyznáváme, že velice často neumíme žít. Že se také snažíme mít své bohy a bůžky, abychom je měli pěkně po ruce, abychom jimi mohli hýbat podle potřeby. Vyznáváme, že se snažíme si i z Tebe udělat objekt, se kterým můžeme manipulovat.

Chceme Ti poděkovat, že nám přes to všechno nepřestáváš nabízet život. Že jsi ho nabídl v Ježíši z Nazareta. Děkujeme, že o tom smíme stále znovu slyšet a ujišťovat se o tom, že právě v Ježíši Kristu, našem zachránci a spasiteli máme naději my, naše děti i všichni lidé kolem nás. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S359

Čtení: Ex 33,12-23

Píseň: 500

Text: J 17,20-26

Haleluja. Bůh kraluje nad všemi pronárody, Bůh sedí na svém svatém trůnu. Haleluja. Ž 47,9

Boží lid, Izrael, byl vyveden z otroctví Egypta a zastavil se pod horou Sinaj. Mojžíš odešel na horu, tak, jak mu řekl Hospodin a lid zůstal s Áronem sám. Přišel o oporu, o viditelného vůdce. Najednou se ztrácí lid a objevuje se dav. Najednou se ukazuje, jak moc někoho takového dav potřebuje. Ti lidé mají před sebou cestu. Mají možnost žít. Otevírá se před nimi skutečnost v kontrastu zlého snu, jehož součástí byli v Egyptě.

Ale místo radosti se tu objevuje strach. »Když lid viděl, že Mojžíš dlouho nesešupuje z hory, shromáždil se k Áronovi a naléhali na něho: "Vstaň a udělej nám boha, který by šel před námi. Vždyť nevíme, co se stalo s Mojžíšem, s tím člověkem, který nás vyvedl z egyptské země."« „Tak se nám půjde lépe. Ještě nám připrav příkazy a zákazy a už zbývá jen tancovat a veselit se. Vždyť budeme vědět, budeme znát, budeme umět určvat, kdo je s námi a kdo je proti nám. Bude všechno jasné.“

Velice lákavá nabídka všech náboženství. Jen to má jeden zádrhel - toto není život. Tuto touhu po náboženství odmítl Pán Bůh už kdysi na začátku. Tuto touhu vědět a vlastnit boha vyhnal z ráje.

Nic není snažšího, než se postavit odmítavě k radostnému reji kolem zlatého telete. Problém začíná, když si přečteme dnešní text z 33. kapitoly knihy Exodus. Mojžíšův rozhovor s Bohem. Z kapitoly, která je takovým mostem mezi událostmi kolem zlatého telete a novou smlouvou s Hospodinem v kapitole 34. To Mojžíš tu prosí a my najednou s úlekem zjišťujeme, že to riziko touhy po náboženství se týká i jeho a týká se i nás. „Jestliže jsem tedy nyní u tebe našel milost, dej mi poznat svou cestu, abych poznal Tebe a našel u tebe milost.“ Má hlubokou pravdu, když říká „Kdyby s námi neměla být tvá přítomnost, pak nás odtud nevyváděj!“ Má hlubokou pravdu - ale frekvence slova „poznat“ v našem textu je nápadně vysoká. „Dej se mi poznat! Jaké je Tvé jméno?! Jak máme žít? Jak mám žít?! Dej mi poznat svou slávu!“

Chápu Mojžíše a jeho otázky. Jsou to totiž otázky po životě - a zároveň v nich je strach z toho začít žít. Je v nich touha i strach. Hluboké vyznání, že bez Boží pomoci nejen že se nedostaneme ze zajetí egyptských sil, ale že nemáme šanci se naučit žít. A zároveň touha si Pána Boha, toho živého Boha, který nás zachránil a zachraňuje, nějak pojistit. Nějak poznat, nějak uchopit. Mojžíšovy otázky jsou totiž kultické. Jinak by - uprostřed vzpomínek na Boží vysvoboditelský čin - skutečně neměly smysl. Je kouzelné, že odpověď, kterou Mojžíš slyší, je úplně jiná, než čekal - vlastně je pouze zdůrazněním toho, o čem už Mojžíš sám mluvil. „Pane, dej se mi poznat!“ „Půjdu s vámi, protože jsi u mě našel milost a já tě znám jménem.“ Mojžíš touží poznat - ale jeho naděje je v tom, že je poznán. Ale on se nevzdává - „dovol mi spatřit Tvoji slávu!“ Znovu se dočká odpovědi a znovu jiné, než čekal. „Všechna má dobrota půjde před Tebou.“ Mojžíš touží se zastavit a uchopit. Přemlouvá Hospodina, aby mu dal mohutné ujištění. A Pán Bůh mu otáčí směr pohledu a uvažování. Ne se

zastavit a připravit místo setkání, ze kterého by čerpal jistotu. Ale vykročit, vydat se žít, rozhlížet se a vidět Boží dobrotu, která jej i celý lid bude doprovázet. Stručně řečeno - Hospodin vrací Mojžíše do života.

Mojžíšovské napětí tohoto rozhovoru provází věřícího člověka neustále. Ano - bohoslužby je centrem - ale je centrem života. Bohoslužba je místem, kde si můžeme připomínat, že Pán Bůh za námi přichází, je s námi, vede nás na cestě života. Ale právě o to jde. Pán Bůh nabízí život, nikoliv náboženství. Nezůstává v kostele, ale je tam, kde se radujeme z narozených dětí - ze Soničky i Miriam. Je tam, kde máme starost o své děti, když jsou nemocné. Tam, kde máme trápení, protože jsme nemocní my sami. Je uprostřed naší nerozhodnosti i tam, kde se daří uskutečňovat to, co jsme si předsevzali. Je ve chvílích vděčnosti partnerů jeden za druhého i uprostřed bolesti nedorozumění. Je v setkání dětí s rodiči i tam, kde nás trápí nedostatek komunikace. Je uprostřed těch, kteří se těší ze společenství i tam, kde jsme sami. Uprostřed otevřenosti i tam, kde potřebujeme vyvést ze sebezahleděnosti. Prostě my jdeme po cestě a pán Bůh jde s námi - vždyť On nás zná jménem. Nic jiného nepotřebujeme vědět. Jakoby všude zní Ježíšova modlitba za člověka.

A najednou se nám z této prosté jistoty Ježíšovy modlitby otevírá svět. Smí se nám otevřít. Je typické, že se to stává v okamžiku, kdy si uvědomujeme, že vše důležité v našem životě je dar. Dar, který dostáváme skrze Boží jednání v Ježíši z Nazareta. Najednou jsou tu i druzí lidé, žádná uzavřenost, žádná výlučnost. Lidé, které potkáváme jsou přece také na cestě. Najednou se můžeme odvážit mluvit o jednotě a dokonce ji žít. Vždyť nejde o náboženství, ale o život, který jsme všichni dostali darem a o milost Boží přítomnosti. Najednou se v obyčejnosti lidského života člověka Ježíše z Nazareta naplnilo všechno, po čem toužil Mojžíš a lid Izraele. Po čem toužíme i my. „Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno - já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne. Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já; ať hledí na mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval již před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a také oni poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich." Poznání Boha jako Otce

a setkání s Boží slávou v nabídce lásky Ježíše z Nazareta. Ve smrti a vzkříšení tohoto Ježíše z Nazareta smíme vědět, že život, který dostáváme darem, má budoucnost.

A tak smíme ve víře učinit ten odvážný krok a skutečně žít. Smíme se s radostí vracet domů z těchto bohoslužeb a děkovat – protože Pán Bůh nás zná a je s námi. Smíme o této jistotě svědčit zcela obyčejně svým životem všem, kteří jsou na cestě. Život je radost, protože jsme jej dostali darem a Pán Bůh nás v něm provází. Amen.

Píseň: 176

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Ten, který „dává semeno k setbě i chléb k jídlu, dá vzrůst vaší setbě a rozmnoží „plody vaší spravedlnosti“. Vším způsobem budete obohacováni, abyste mohli být velkoryse štědrí.

2Kor. 9,10a11a

Požehnání: A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši. Fp.4,7

Píseň: 171